Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 16. júla 2020*

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 258 ZFEÚ – Predchádzanie využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu – Smernica (EÚ) 2015/849 – Neprebratie a/alebo neoznámenie opatrení na prebratie – Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Návrh na uloženie povinnosti zaplatiť paušálnu pokutu“

Vo veci C-550/18,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 258 a článku 260 ods. 3 ZFEÚ, podaná 27. augusta 2018,

Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf, L. Flynn a G. von Rintelen, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Írsku, v zastúpení: G. Hodge, M. Browne a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci G. Gilmore, BL, a P. McGarry, SC,

žalovanému,

ktorého v konaní podporujú:

Estónska republika, v zastúpení: N. Grünberg, splnomocnená zástupkyňa,

Francúzska republika, v zastúpení: A.-L. Desjonquères, B. Fodda a J.-L. Carré, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Vilaras, L. S. Rossi a I. Jarukaitis, sudcovia M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, F. Biltgen (spravodajca), A. Kumin, N. Jääskinen a N. Wahl,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: M. Longar, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. decembra 2019,

* Jazyk konania: angličtina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. marca 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Európska komisia svojou žalobou navrhuje, aby Súdny dvor:

– určil, že Írsko si tým, že najneskôr do 26. júna 2017 neprijalo zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/849 z 20. mája 2015 o predchádzaní využívaniu finančného systému na účely prania špinavých peňazí alebo financovania terorizmu, ktorou sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 648/2012 a zrušuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES a smernica Komisie 2006/70/ES (Ú. v. EÚ L 141, 2015, s. 73), alebo v každom prípade tým, že tieto ustanovenia neoznámilo Komisii, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 67 ods. 1 tejto smernice,

– uložil tomuto členskému štátu v súlade s ustanoveniami článku 260 ods. 3 ZFEÚ povinnosť zaplatiť penále vo výške 17 190,60 eura s účinnosťou odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku za nesplnenie povinnosti oznámiť opatrenia na prebratie uvedenej smernice,

– uložil uvedenému členskému štátu v súlade s ustanoveniami článku 260 ods. 3 ZFEÚ povinnosť zaplatiť paušálnu pokutu na základe dennej sumy 4 701,20 eura vynásobenej počtom dní pretrvávania nesplnenia povinnosti, za predpokladu, že dôjde k prekročeniu minimálnej paušálnej pokuty vo výške 1 685 000 eur, a

– zaviazal Írsko na náhradu trov konania.

Právny rámec

2 Podľa článku 1 ods. 1 a 2 smernice 2015/849:

„1. Táto smernica má za cieľ zabrániť používaniu finančného systému Únie na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu.

2. Členské štáty zabezpečia, aby pranie špinavých peňazí a financovanie terorizmu boli zakázané.“

3 Článok 67 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 26. júna 2017. Komisii bezodkladne oznámia znenie týchto ustanovení.

Členské štáty uvedú priamo v prijatých ustanoveniach alebo pri ich úradnom uverejnení odkaz na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze upravia členské štáty.

2. Členské štáty oznámia Komisii znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijmú v oblasti pôsobnosti tejto smernice.“

4 Smernica 2015/849 bola zmenená smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/843 z 30. mája 2018, ktorou sa mení smernica 2015/849, ako aj smernice 2009/138/ES a 2013/36/EÚ (Ú. v. EÚ L 156, 2018, s. 43). Smernica 2018/843 nadobudla účinnosť 9. júla 2018.

5 Podľa článku 1 bodu 42 uvedenej smernice:

„Smernica (EÚ) 2015/849 sa mení takto:

…

42. V článku 67 sa odsek 1 nahrádza takto:

‚1. Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 26. júna 2017.

Členské štáty uplatňujú článok 12 ods. 3 od 10. júla 2020.

Členské štáty zriadia registre uvedené v článku 30 do 10. januára 2020 a registre uvedené v článku 31 do 10. marca 2020 a centralizované automatizované mechanizmy uvedené v článku 32a do 10. septembra 2020.

Komisia zaručí prepojenie registrov uvedených v článkoch 30 a 31 v spolupráci s členskými štátmi do 10. marca 2021.

Členské štáty bezodkladne oznámia Komisii znenie opatrení uvedených v tomto odseku.

Členské štáty uvedú priamo v prijatých ustanoveniach alebo pri ich úradnom uverejnení odkaz na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze upravia členské štáty.“

Konanie pred podaním žaloby a konanie na Súdnom dvore

6 Dňa 23. februára 2017 Írsko oznámilo ako opatrenie na prebratie smernice 2015/849 European Union (Anti-Money Laundering: Beneficial Ownership of Corporate entities) Regulations 2016 [nariadenie na prebratie práva Európskej únie z roku 2016 (boj proti praniu špinavých peňazí: skutočné vlastníctvo spoločností)]. Keďže toto opatrenie predstavovalo podľa Komisie len prebratie článku 30 ods. 1 prvého pododseku smernice 2015/849 a Írsko neinformovalo túto inštitúciu o existencii iných opatrení prijatých na dosiahnutie súladu s touto smernicou, Komisia 19. júla 2017 zaslala tomuto členskému štátu výzvu.

7 Z odpovede Írska z 13. septembra 2017 vyplynulo, že k tomuto dátumu boli opatrenia na prebratie uvedenej smernice v procese prijímania. V súvislosti s plánovanými nariadeniami týkajúcimi sa fiducií a štruktúr kolektívnej správy aktív však nebol predložený žiadny návrh legislatívneho textu.

8 Keďže Komisia usúdila, že prebratie smernice 2015/849 je neúplné, zaslala 8. marca 2018 Írsku odôvodnené stanovisko, ktorým tento členský štát vyzvala na prijatie opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s požiadavkami tejto smernice v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto stanoviska.

9 Írsko odpovedalo na toto stanovisko listom zo 4. mája 2018, pričom informovalo Komisiu, že bol pripravený návrh aktu, ktorým sa začleňuje smernica 2015/849 do vnútroštátnej právnej úpravy, a že írske orgány priznávajú jej prijatiu veľmi vysokú prioritu. Parlamentná diskusia o už zverejnenom návrhu textu, ktorý bol odovzdaný Komisii, tak mala začať v máji 2018.

10 Keďže sa Komisia domnievala, že Írsko neprijalo vnútroštátne opatrenia potrebné na zabezpečenie prebratia smernice 2015/849 ani neoznámilo tieto opatrenia, podala túto žalobu, v ktorej navrhuje, aby Súdny dvor konštatoval vytýkané nesplnenie povinnosti a uložil tomuto členskému štátu povinnosť zaplatiť nielen paušálnu pokutu, ale aj denné penále.

11 Na pojednávaní, ktoré sa konalo 10. decembra 2019, Komisia informovala Súdny dvor, že čiastočne vzala späť svoju žalobu v rozsahu, v akom už nepožaduje uloženie denného penále, keďže táto žiadosť sa stala bezpredmetnou v dôsledku úplného prebratia smernice 2015/849 do írskeho práva. Zároveň spresnila, že výška paušálnej pokuty, ktorej zaplatenie žiadala v prejednávanej veci, dosahovala 2 766 992 eur a pokrývala obdobie od 27. júna 2017 do 2. decembra 2019.

12 Rozhodnutiami predsedu Súdneho dvora z 12. a 11. februára 2019 bol povolený vstup Estónskej republiky a Francúzskej republiky do konania ako vedľajších účastníkov na podporu Írska.

O odvolaní

O nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ

Argumentácia účastníkov konania

13 Podľa Komisie si Írsko tým, že najneskôr do 26. júna 2017 neprijalo všetky zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou 2015/849, alebo v každom prípade tým, že jej tieto ustanovenia neoznámilo, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 67 tejto smernice.

14 Ku dňu podania tejto žaloby totiž Komisia nedostala okrem informácií týkajúcich sa opatrení prijatých na zabezpečenie prebratia článku 30 ods. 1 prvého pododseku smernice 2015/849 žiadny iný údaj zo strany Írska, ktorý by umožňoval domnievať sa, že táto smernica bola prebratá do írskeho práva.

15 Pokiaľ ide o údajné vnútroštátne opatrenia na prebratie smernice 2015/849 oznámené po podaní žaloby, na ktoré odkazuje Írsko vo svojom vyjadrení k žalobe, Komisia uznáva, že táto smernica bola, keď Írsko oznámilo 29. novembra 2018 viaceré opatrenia na prebratie tejto smernice, naozaj vo veľkej miere ním prebratá. K dátumu podania repliky však pretrvávali nedostatky týkajúce sa článku 30 ods. 1 druhého pododseku, článku 30 ods. 2 a 7, článku 31 ods. 1 až 3, článku 31 ods. 7, článku 47 ods. 2 a 3, článku 48 ods. 5 až 9, článku 61 ods. 3 a článku 62 ods. 2 uvedenej smernice.

16 Komisia okrem toho odmieta tvrdenie, že smernica 2015/849 je len jednoduchou aktualizáciou, spojenou so zmenami, smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES z 26. októbra 2005 o predchádzaní využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu (Ú. v. EÚ L 309, 2005, s. 15), ktorá už bola prebratá do írskeho práva. Smernica 2015/849 predstavuje významný vývoj pravidiel Únie v oblasti boja proti praniu špinavých peňazí v porovnaní s ustanoveniami smernice 2005/60, keďže smernica 2015/849 najmä rozširuje pôsobnosť pravidiel v oblasti boja proti praniu špinavých peňazí tým, že pojem „zdaniteľné subjekty“, ktoré podliehajú týmto pravidlám, rozširuje vo viacerých smeroch. Výslovne stanovuje zahrnutie daňových trestných činov do zoznamu hlavných trestných činov v oblasti prania špinavých peňazí a rozširuje definíciu politicky vystavených osôb s cieľom zahrnúť vlastných štátnych príslušníkov. Táto smernica má svoj pôvod v aktualizácii regulačného prostredia v oblasti prania špinavých peňazí a odráža tento kontext. Navyše v priebehu konania pred podaním žaloby Írsko nikdy neoznámilo žiadne, ani najmenšie vnútroštátne opatrenie na prebratie smernice 2005/60 v rámci prebratia smernice 2015/849 a navyše nepredložilo korelačnú tabuľku preukazujúcu relevantnosť takýchto vnútroštátnych opatrení a vysvetľujúcu súvislosť medzi týmito vnútroštátnymi opatreniami a ustanoveniami tejto smernice.

17 Komisia v tejto súvislosti pripomína, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je na jednej strane úlohou členských štátov prijať pozitívny akt na prebratie v prípade, keď ako to stanovuje smernica 2015/849 vo svojom článku 67, smernica výslovne ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby ustanovenia potrebné na jej vykonanie obsahovali odkaz na túto smernicu alebo aby boli sprevádzané takýmto odkazom pri ich úradnom uverejnení. Na druhej strane na to, aby mohla byť splnená

požiadavka právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby v prípade, že cieľom smernice je založiť práva jednotlivcov, nositelia práv mohli v plnom rozsahu tieto práva poznať, musia byť ustanovenia smernice vykonané dostatočne špecificky, presne a jasne, tak aby mali nespochybniteľnú záväznosť. V predmetnom prípade ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 8. marca 2018 neboli tieto požiadavky dodržané.

18 Írsko sa domnieva, že žalobu Komisie treba zamietnuť, keďže od 29. novembra 2018 si splnilo povinnosti stanovené v článku 67 smernice 2015/849. Spresňuje tak, že nadobudnutím účinnosti k 26. novembru 2018 Criminal Justice (Money Laundering and Terrorist Financing) (Amendment) Act 2018 [zákon o trestnom súdnictve z roku 2018 (pranie špinavých peňazí a financovanie terorizmu) (pozmeňovací zákon), ďalej len „zákon z roku 2018“] a prijatím Criminal Justice (Money Laundering and Terrorist Financing) Act 2010 (Section 25) (Prescribed Class of Designated Person) Regulations 2018 [nariadenie z roku 2018 týkajúce sa zákona o trestnoprávnej úprave z roku 2010) (pranie špinavých peňazí a financovanie terorizmu) (článok 25) (regulovaná kategória dotknutých osôb)] zabezpečilo úplné prebratie smernice 2015/849.

19 Írsko však tvrdí, že smernica 2015/849 len aktualizovala vo veľkej časti spolu so zmenami ustanovenia tretej smernice o praní špinavých peňazí, teda smernice 2005/60. Tri prvé smernice o praní špinavých peňazí boli však prebraté írskou právnou úpravou, ktorá je ešte účinná, konkrétne Criminal Justice (Money Laundering and Terrorist Financing) Act 2010 [zákon z roku 2010 o trestnoprávnej úprave (pranie špinavých peňazí a financovanie terorizmu), ďalej len „zákon z roku 2010“]. Táto smernica pokrýva veľkú časť základných požiadaviek smernice 2015/849, takže aj bez legislatívnych zmien zavedených zákonom z roku 2018 už zákon z roku 2010 obsahuje 122 článkov, z ktorých 85 sa týka zdaniteľných subjektov a ich povinností. Významný počet opatrení na prebratie, ktoré už boli v platnosti a ktoré súvisia so sériou smerníc o praní špinavých peňazí, sa však v žalobe neodráža.

20 Írsko tiež 23. februára 2017 oznámilo Komisii nariadenie z roku 2016 uvedené v bode 6 tohto rozsudku. Toto nariadenie zabezpečuje účinnosť povinnosti stanovenej smernicou 2015/849, a to uložiť podnikom a iným právnym subjektom usadeným v dotknutom členskom štáte povinnosť získať a uchovávať primerané, aktuálne a presné informácie o skutočných príjemcoch. Ustanovenia zavedené uvedeným nariadením predstavujú významné opatrenie na prebratie tejto smernice.

21 K týmto opatreniam sa pripája zákon z roku 2018, ktorý mení a dopĺňa zákon z roku 2010. Írsko tvrdí, že prijatie zákona z roku 2018 si vyžadovalo dlhší postup prebratia, aby sa zabezpečila účinnosť ustanovení smernice 2015/849, že uprednostnilo prijatie návrhu zákona preberajúceho túto smernicu, a že tento návrh sa v čase, keď Komisia podala túto žalobu, už nachádzal v pokročilom štádiu legislatívneho procesu.

22 Írsko dodáva, že niektoré ustanovenia smernice 2015/849 nevyžadujú žiadne opatrenie na prebratie.

23 Preto hoci Írsko uznáva, že niektoré ustanovenia smernice 2015/849 neboli prebraté až do nadobudnutia účinnosti zákona z roku 2018, a to 26. novembra 2018, domnieva sa jednak, že nemožno tvrdiť, ako to robí Komisia, že v čase podania tejto žaloby nebola väčšina tejto smernice prebratá do írskeho práva, a jednak tvrdí, že Komisii oznámilo čiastočné prebratie uvedenej smernice pred uplynutím lehoty stanovenej v jej článku 67 ods. 1.

24 Pokiaľ ide o medzery v prebratí smernice 2015/849, ktoré údajne pretrvávali po tom, čo 26. novembra 2018 nadobudol účinnosť zákon z roku 2018, Írsko tvrdí, pokiaľ ide o ustanovenia článku 30 ods. 1 druhého pododseku a článku 30 ods. 2 a 7, ako aj článku 31 ods. 1 až 3 a 7 tejto smernice, že sa domnievalo, že lehota na ich prebratie bola predĺžená zmenou článku 67 ods. 1 uvedenej smernice smernicou 2018/843. V každom prípade niektoré z týchto ustanovení už boli úplne alebo čiastočne prebraté do vnútroštátneho práva zákonom z roku 2010.

25 Pokiaľ ide o článok 47 ods. 2 smernice 2015/849, tento členský štát tvrdí, že zákon z roku 2018 zaviedol ustanovenia týkajúce sa registrácie kancelárií vyplácajúcich šeky, ale keďže žiadna takáto kancelária nebola zaregistrovaná na jeho území, nepovažovalo sa za užitočné prijať ustanovenie týkajúce sa vlastnej spôsobilosti a bezúhonnosti kancelárií vyplácajúcich šeky.

26 Pokiaľ ide o článok 47 ods. 3 smernice 2015/849, Írsko pripomína, že v tabuľke zhody oznámenej so zákonom z roku 2018 poukázalo na skutočnosť, že dotknuté profesijné orgány podrobia svojich členov kontrole týkajúcej sa odsúdení v trestnom konaní. Pokiaľ totiž ide o subjekty uvedené v tomto ustanovení, je preukázané, že všetci audítori, notári a členovia nezávislých právnických povolaní musia byť členmi dotknutých profesijných orgánov a z tohto titulu podliehajú kontrole týkajúcej sa odsúdení v trestnom konaní. Preto je zabezpečené dodržiavanie povinností vyplývajúcich z článku 47 ods. 3 tejto smernice.

27 Pokiaľ ide o článok 48 ods. 5 až 9 smernice 2015/849, Írsko tvrdí, že tieto ustanovenia nevyžadujú uloženie osobitných povinností v osobitných právnych predpisoch. Za predpokladu, že takéto povinnosti vyplývajú z odsekov 5 až 8 tohto článku, Írsko ich chápe ako druhoradé a vedľajšie vo vzťahu k všeobecným funkciám príslušných orgánov, ktoré sú stanovené v článku 63 zákona z roku 2010. Keďže ustanovenia článku 48 ods. 9 tejto smernice sú vzhľadom na svoju povahu dobrovoľné, nevyžadujú si odlišné opatrenie na prebratie.

28 Pokiaľ ide o článok 61 ods. 3 smernice 2015/849, Írsko tvrdí, že článok 54 zákona z roku 2010, v znení článku 26 zákona z roku 2018, obsahuje povinnosti, ktoré majú osoby uvedené v tomto ustanovení. Ochrana oznamovateľov, na ktorých Komisia odkazuje vo svojej replike, sa riadi existujúcou vnútroštátnou právnou úpravou, a to Protected Disclosures Act 2014 (zákon z roku 2014 o chránenom sprístupnení).

29 Pokiaľ ide o článok 62 ods. 2 smernice 2015/849, tento členský štát tvrdí, že jeho prebratie je zabezpečené existujúcou právnou úpravou, keďže je to Centrálna banka Írska, ktorá na základe Fitness and Probity Standards (code issued under Section 50 of the Central Bank Reform Act 2010) [Pravidlá dobrej povesti a kompetencie (kódex prijatý podľa článku 50 zákona z roku 2010 o reforme centrálnej banky)] prijatých touto bankou v priebehu roka 2014, ukladá správne sankcie.

Posúdenie Súdnym dvorom

30 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa existencia nesplnenia povinnosti musí posudzovať v závislosti od situácie, ktorá v členskom štáte existovala ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, pričom Súdny dvor nemôže brať do úvahy neskoršie zmeny [rozsudky z 30. januára 2002, Komisia/Grécko, C-103/00, EU:C:2002:60, bod 23; z 18. októbra 2018, Komisia/Rumunsko, C-301/17, neuverejnený, EU:C:2018:846, bod 42, a z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 23].

31 Súdny dvor okrem toho opakovane rozhodol, že hoci smernica výslovne stanovuje povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby ustanovenia potrebné na jej vykonanie obsahovali odkaz na túto smernicu alebo aby boli sprevádzané takýmto odkazom pri ich úradnom uverejnení, je v každom prípade potrebné, aby členské štáty prijali pozitívny akt na prebratie predmetnej smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. novembra 1997, Komisia/Nemecko, C-137/96, EU:C:1997:566, bod 8; z 18. decembra 1997, Komisia/Španielsko, C-360/95, EU:C:1997:624, bod 13, ako aj z 11. júna 2015, Komisia/Poľsko, C-29/14, EU:C:2015:379, bod 49).

32 V prejednávanej veci Komisia zaslala Írsku svoje odôvodnené stanovisko 8. marca 2018, takže dvojmesačná lehota, ktorá v ňom bola stanovená, uplynula 8. mája 2018. Existenciu alebo neexistenciu údajného nesplnenia povinnosti treba preto posudzovať podľa stavu vnútroštátnej právnej úpravy platnej k tomuto dátumu [pozri analogicky rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 24 a citovaná judikatúra].

33 V tejto súvislosti na jednej strane z odpovede Írska zo 4. mája 2018 vyplýva, že k tomuto dátumu a napriek prijatiu vnútroštátneho opatrenia, ktorým sa preberá článok 30 ods. 1 prvý pododsek smernice 2015/849, nedošlo k úplnému prebratiu tejto smernice do vnútroštátneho práva. Je však nesporné, že táto situácia sa k 8. máju 2018 nevyvíjala, keďže opatrenia, ktoré boli aj podľa Írska nevyhnutné na zabezpečenie úplného prebratia uvedenej smernice, boli Komisii oznámené až 29. novembra 2018.

34 Na druhej strane je nesporné, že okrem opatrenia zabezpečujúceho prebratie článku 30 ods. 1 prvého pododseku smernice 2015/849 nielenže neboli ostatné vnútroštátne opatrenia, o ktorých sa Írsko domnieva, že v skutočnosti zabezpečili čiastočné prebratie tejto smernice ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 8. marca 2018, z tohto titulu oznámené Komisii, ale navyše na rozdiel od toho, čo stanovuje článok 67 tej istej smernice, na ňu neobsahujú nijaký odkaz.

35 Z toho vyplýva, že predmetné opatrenia nemožno považovať za pozitívny akt na prebratie v zmysle judikatúry uvedenej v bode 31 tohto rozsudku.

36 Navyše stačí konštatovať, že opatrenia oznámené 29. novembra 2018, ako aj 30. januára, 27. marca, 27. novembra a 3. decembra 2019 boli prijaté a nadobudli účinnosť dlho po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 8. marca 2018, takže v každom prípade ich nemožno zohľadniť na účely posúdenia existencie nesplnenia povinnosti vytýkaného ku koncu tejto lehoty.

37 Treba teda dospieť k záveru, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v uvedenom odôvodnenom stanovisku Írsko neprijalo všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie prebratia smernice 2015/849, a teda ani neoznámilo tieto opatrenia na prebratie Komisii.

38 Preto treba konštatovať, že Írsko si tým, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 8. marca 2018 neprijalo všetky zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou 2015/849, a ani neoznámilo tieto ustanovenia Komisii, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 67 tejto smernice.

O nesplnení povinnosti podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ

O výklade článku 260 ods. 3 ZFEÚ

– Argumentácia účastníkov konania

39 Podľa Komisie bol článok 260 ods. 3 ZFEÚ zavedený Lisabonskou zmluvou s cieľom posilniť mechanizmus sankcií, ktorý bol predtým zavedený Maastrichtskou zmluvou. Vzhľadom na novátorskú povahu tohto ustanovenia a potrebu zachovania transparentnosti a právnej istoty prijala táto inštitúcia oznámenie, nazvané „Vykonávanie článku 260 ods. 3 ZFEÚ“ (Ú. v. EÚ C 12, 2011, s. 1, ďalej len „oznámenie z roku 2011“).

40 Cieľom tohto ustanovenia je výraznejšie nabádať členské štáty, aby prebrali smernice v lehotách stanovených normotvorcom Únie, a zabezpečiť uplatňovanie právnej úpravy Únie.

41 Komisia sa domnieva, že článok 260 ods. 3 ZFEÚ sa uplatní tak v prípade úplnej absencie oznámenia opatrení na prebratie určitej smernice, ako aj v prípade čiastočného oznámenia týchto opatrení.

42 Táto inštitúcia sa okrem toho domnieva, že vzhľadom na to, že článok 260 ods. 3 ZFEÚ uvádza nesplnenie povinnosti členským štátom oznámiť „opatrenia na prebratie smernice“, toto ustanovenie sa neuplatňuje len v prípade neoznámenia vnútroštátnych opatrení na prebratie smernice, ale aj v prípade neprijatia takýchto opatrení. Čisto formalistický výklad uvedeného ustanovenia, podľa ktorého jediným cieľom tohto ustanovenia je zabezpečiť účinné oznámenie vnútroštátnych opatrení, by nezaručoval relevantné prebratie všetkých ustanovení predmetnej smernice a zbavil by povinnosť prebratia smerníc do vnútroštátneho práva akéhokoľvek potrebného účinku.

43 V prejednávanej veci ide práve o sankcionovanie toho, že Írsko neprijalo, neuverejnilo a preto ani neoznámilo Komisii všetky právne ustanovenia potrebné na zabezpečenie prebratia smernice 2015/849 do vnútroštátneho práva.

44 Pokiaľ ide o tvrdenia uvádzané Írskom na spochybnenie uplatniteľnosti článku 260 ods. 3 ZFEÚ v prejednávanej veci, Komisia najprv uvádza, že toto ustanovenie má špecifickú pôsobnosť a nie je koncipované ako výnimka zo všeobecného pravidla, takže ho nemožno vykladať reštriktívne. Včasné prebratie smerníc do vnútroštátneho práva má zásadný význam a cieľom uvedeného ustanovenia je práve zabezpečiť dodržanie lehoty na ich prebratie.

45 Komisia ďalej tvrdí, že pojmy „úplné prebratie“ na jednej strane a „správne prebratie“ na druhej strane možno od seba jasne odlíšiť. Konštatovanie Komisie o existencii nedostatkov pri prebratí smernice do vnútroštátneho práva vôbec neznamená, že Komisia vykonala kontrolu týkajúcu sa súladu existujúcich vnútroštátnych ustanovení s touto smernicou. To platí o to viac, ak – ako v prejednávanej veci – samotný členský štát, ktorý si nesplnil povinnosť, pripúšťa, že prebratie predmetnej smernice do jeho vnútroštátneho práva ešte čiastočne chýba. Okrem toho vzhľadom na cieľ článku 260 ods. 3 ZFEÚ, ako ho spresnil Súdny dvor vo svojom rozsudku z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete) (C-543/17, EU:C:2019:573), sa uplatnenie tohto ustanovenia neobmedzuje len na prípady úplného neprebratia.

46 Komisia okrem toho odmieta tvrdenie, podľa ktorého v prejednávanej veci konala neproporcionálne, keď navrhla finančné sankcie a nesplnila si povinnosti vyplývajúce z povinnosti lojálnej spolupráce stanovenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že nikdy nespochybnila, že Írsko konalo v dobrej viere a lojálne spolupracovalo. Okrem toho nie je potrebné skúmať uplatniteľnosť článku 260 ods. 3 ZFEÚ z hľadiska dobrej viery dotknutého členského štátu, keďže je nesporné, že Írsko sa oneskorilo s prijatím hlavného nástroja vnútroštátneho práva, ktorý si zvolilo na účely nadobudnutia účinku väčšiny ustanovení smernice 2015/849, konkrétne zákona z roku 2018. Tento prístup platí o to viac, že samotným cieľom článku 260 ods. 3 ZFEÚ je podnietiť členské štáty, aby včas prebrali všetky ustanovenia smernice. Nemožno sa obávať, že členské štáty uprednostňujú dodržanie lehoty na prebratie smerníc pred kvalitou tohto prebratia, keďže normotvorca Únie stanovil lehoty potrebné na zabezpečenie prebratia kvality a tieto parametre zohľadnil pri výbere dátumu prebratia smernice, ktorý stanovujú smernice. Navyše Súdny dvor rozhodol, že ak sa lehota na vykonanie smernice ukáže ako príliš krátka, jediný spôsob zlučiteľný s právom Únie spočíva v tom, že dotknutý členský štát prijme vhodné iniciatívy s cieľom dosiahnuť, aby príslušná inštitúcia rozhodla o prípadnom predĺžení tejto lehoty.

47 Komisia napokon dodáva, že jej rozhodnutie systematicky požadovať uloženie finančnej sankcie podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ nemožno chápať ako opomenutie Komisie vykonať svoju voľnú úvahu. V bode 16 oznámenia z roku 2011 totiž výslovne zohľadnila skutočnosť, že uvedené ustanovenie jej priznáva širokú diskrečnú právomoc, analogickú s diskrečnou právomocou začať alebo nezačať konanie o porušení podľa článku 258 ZFEÚ. Politické rozhodnutie použiť v zásade nástroj stanovený v článku 260 ods. 3 ZFEÚ vo všetkých veciach týkajúcich sa nesplnenia povinností uvedených v tomto

ustanovení bolo prijaté v rámci výkonu jej diskrečnej právomoci. Hoci Komisia nevylučuje, že sa môžu vyskytnúť osobitné prípady, v ktorých sa jej žiadosť o uloženie sankcie na základe uvedeného ustanovenia zdá byť nevhodná, spresňuje, že v prejednávanej veci to tak nie je.

48 V tejto súvislosti Komisia spochybňuje tvrdenie Írska a členských štátov, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, podľa ktorého jej návrh na uloženie peňažnej sankcie členskému štátu sa zakladá na správaní ostatných členských štátov. Naopak, podľa použitej metódy výpočtu dohliada na to, aby navrhla sankcie primerané danému porušeniu, pričom skutočnosť, že stanovila všeobecný rámec, ktorý jej umožňuje nediskriminačným spôsobom uplatniť svoju metódu v každom individuálnom prípade, nemôže tento záver vyvrátiť.

49 Hoci Írsko pripúšťa, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku smernicu 2015/849 prebralo len čiastočne, spochybňuje uplatnenie článku 260 ods. 3 ZFEÚ v prejednávanej veci.

50 Na podporu svojho stanoviska tento členský štát najmä tvrdí, že od 29. novembra 2018 úplne prebral smernicu 2015/849, zatiaľ čo podľa názoru Komisie bolo prebratie tejto smernice do írskeho práva plne zabezpečené až od 3. decembra 2019. Argumentácia Komisie týkajúca sa obdobia po 29. novembri 2018 spočíva na kvalitatívnej analýze prebratia uvedenej smernice, čo preukazuje, že je ťažké rozlišovať medzi „úplným prebratím“ smernice a jej „nesprávnym prebratím“. V takom prípade členský štát nevie, či dané nesplnenie povinnosti patrí alebo nie do pôsobnosti článku 260 ods. 3 ZFEÚ a ak áno, počas akého obdobia toto nesplnenie povinnosti pretrvávalo. Za predpokladu, že by v prejednávanej veci existovali ešte nedostatky v prebratí smernice 2015/849 aj po 26. novembri 2018, čo Írsko spochybňuje, tieto nedostatky možno pripísať tomu, že Írsko nesprávne vyložilo určité povinnosti, ktoré mu vyplývajú, že vzniklo nedopatrenie alebo bola nesprávne vyplnená tabuľka zhody. Vychádzať, ako to robí Komisia, z článku 260 ods. 3 ZFEÚ na účely sankcionovania údajných menej závažných nedostatkov pri posudzovaní povinností prislúchajúcich Írsku *prima facie*, je údajne v rozpore s cieľom tohto ustanovenia.

51 Írsko tiež tvrdí, že uplatniteľnosť článku 260 ods. 3 ZFEÚ sa musí posudzovať od prípadu k prípadu a s prihliadnutím na dobrú vieru dotknutého členského štátu. Keďže právomoc zverená Komisii týmto ustanovením je už z hľadiska svojej povaha diskrečná, treba dospieť k záveru, že všeobecná politika Komisia, tak ako je opísaná v oznámení Komisie, nazvanom „Právo EÚ: Lepšie výsledky pomocou lepšieho uplatňovania práva“ (Ú. v. EÚ C 18, 2017, s. 10), spočívajúca v systematickom požadovaní ukladania paušálnych pokút a penále nie je v súlade s cieľom uvedeného ustanovenia. Navyše táto politika neumožňuje zohľadniť úsilie, ktoré členské štáty vynaložili v dobrej viere. V prejednávanej veci bola Komisia informovaná o pokroku pri preberaní smernice 2015/849 a o časovom harmonograme prijatia opatrení na jej prebratie. Za týchto podmienok uloženie paušálnej pokuty by pravdepodobne neumožnilo dosiahnuť taký odstrašujúci účinok, akým je ochrana „všeobecných záujmov sledovaných právnou úpravou Únie“, na ktorú poukazuje Komisia, ale naopak, mohlo by podporiť členské štáty, aby ohrozili kvalitu prebratia smerníc v prospech ich včasného prebratia. Prístup Komisie teda porušuje zásadu proporcionality stanovenú v článku 5 ods. 4 ZEÚ. Navyše tento prístup nie je zlučiteľný s povinnosťou lojálnej spolupráce, ktorú má Komisia podľa článku 4 ods. 3 ZEÚ. Rozhodnutie Komisie systematicky požadovať zaplatenie paušálnej pokuty bez toho, aby bola táto žiadosť odôvodnená v každom jednotlivom prípade, je navyše v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej uloženie paušálnej pokuty nesmie mať automatickú povahu a musí sa o ňom rozhodnúť v závislosti od okolností prípadu. V prejednávanej veci je však cieľom Komisie, aby z Írska urobila príklad a v budúcnosti tak chce priviesť ostatné členské štáty k tomu, aby dodržiavali lehoty na prebratie stanovené v smerniciach. To je podľa neho nespravodlivé a nelegitímne. Správanie Komisie je navyše založené na predpoklade, že členské štáty sa snažia oddialiť prebratie smerníc, čo v skutočnosti vedie k predpokladu, že členské štáty nekonajú v dobrej viere. Takáto domnienka je však v rozpore s povinnosťou lojálnej spolupráce stanovenou v článku 4 ods. 3 ZEÚ.

52 Estónska republika a Francúzska republika najmä tvrdia, že táto vec preukazuje, aké je ťažké pre členský štát rozlíšiť medzi neúplným prebratím smernice a jej nesprávnym prebratím. Členské štáty sú tak v extrémne ťažkej situácii, keďže keby sa vyhovelo postoju zastávanému Komisiou, nikdy by si nemohli byť isté, či táto inštitúcia neplánuje voči nim požadovať uloženie finančnej sankcie.

53 Navyše podľa týchto vedľajších účastníkov konania sa v prejednávanej veci článok 260 ods. 3 ZFEÚ nemôže uplatniť, keďže Komisia podrobne neodôvodnila svoje rozhodnutie požadovať uloženie paušálnej pokuty. Ako však vyplýva z judikatúry Súdneho dvora v tejto oblasti, takéto rozhodnutie by malo byť osobitne odôvodnené vzhľadom na osobitné okolnosti každej veci. Komisia sa nemôže v zásade obmedziť na použitie nástroja stanoveného v článku 260 ods. 3 ZFEÚ bez toho, aby porušila toto ustanovenie. Okrem toho podrobná analýza každého prípadu zo strany Komisie je nevyhnutná, keďže tieto skutočnosti sú nevyhnutné na určenie povahy finančnej sankcie, ktorú treba uložiť na to, aby dotknutý členský štát ukončil predmetné nesplnenie povinnosti a stanovil sumu, ktorá je primeraná okolnostiam prejednávanej veci, ako to vyžaduje táto judikatúra.

– Posúdenie Súdnym dvorom

54 Na úvod treba pripomenúť, že článok 260 ods. 3 prvý pododsek ZFEÚ stanovuje, že ak Komisia predloží vec Súdnemu dvoru podľa článku 258 ZFEÚ, pretože sa domnieva, že členský štát nesplnil svoju povinnosť oznámiť opatrenie, ktorým prebral smernicu prijatú v súlade s legislatívnym postupom, môže, ak to považuje za vhodné, navrhnúť výšku paušálnej pokuty alebo penále, ktoré má tento členský štát zaplatiť a ktoré pokladá v daných podmienkach za primerané. V súlade s článkom 260 ods. 3 druhým pododsekom ZFEÚ, ak Súdny dvor určí, že došlo k nesplneniu povinnosti, môže dotknutému členskému štátu uložiť paušálnu pokutu alebo penále najviac vo výške navrhnutej Komisiou, pričom povinnosť platiť nadobudne účinnosť ku dňu, ktorý Súdny dvor určí vo svojom rozsudku.

55 Pokiaľ ide o rozsah článku 260 ods. 3 ZFEÚ, Súdny dvor rozhodol, že je potrebné uplatniť výklad tohto ustanovenia, ktorý jednak umožňuje zaručiť výsady Komisie s cieľom zabezpečiť účinné uplatňovanie práva Únie a chrániť právo na obhajobu, ako aj procesné postavenie, ktoré majú členské štáty na základe uplatnenia článku 258 v spojení s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ, a jednak umožňuje, aby Súdny dvor mohol vykonať svoju súdnu funkciu spočívajúcu v posúdení, v rámci jediného konania, či dotknutý členský štát splnil svoje povinnosti v oblasti oznámenia opatrení na prebratie predmetnej smernice a prípadne vo vyhodnotení závažnosti takto konštatovaného nesplnenia povinnosti a uložení peňažnej sankcie, ktorú považuje za najvhodnejšiu vo vzťahu k okolnostiam predmetného prípadu [rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 58].

56 V tomto kontexte Súdny dvor vyložil výraz „povinnosť oznámiť opatrenie [na prebratie]“ uvedený v článku 260 ods. 3 ZFEÚ v tom zmysle, že sa týka povinnosti členských štátov poskytnúť dostatočne jasné a presné informácie, pokiaľ ide o opatrenia na prebratie smernice. S cieľom splniť povinnosť právnej istoty a zabezpečiť prebratie všetkých ustanovení tejto smernice na celom dotknutom území sú členské štáty povinné uviesť v prípade každého ustanovenia uvedenej smernice vnútroštátne ustanovenie alebo ustanovenia zabezpečujúce jej prebratie. Ak už k tomuto oznámeniu spolu s prípadným predložením tabuľky zhody došlo, prináleží Komisii, aby na účely uplatnenia návrhu na uloženie dotknutému členskému štátu peňažnej sankcie stanovenej v článku 260 ods. 3 ZFEÚ preukázala, že niektoré opatrenia na prebratie zjavne chýbajú alebo nepokrývajú celé územie dotknutého členského štátu, pričom Súdnemu dvoru neprináleží, aby v rámci súdneho konania začatého podľa tohto ustanovenia preskúmal, či vnútroštátne opatrenia oznámené Komisii zabezpečujú správne prebratie ustanovení predmetnej smernice [rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 59].

57 Keďže, ako vyplýva z bodov 37 a 38 tohto rozsudku, je preukázané, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 8. marca 2018 Írsko neoznámilo Komisii všetky opatrenia na prebratie smernice 2015/849 v zmysle článku 260 ods. 3 ZFEÚ, takto konštatované nesplnenie povinnosti patrí do pôsobnosti tohto ustanovenia.

58 Pokiaľ ide o otázku, či, ako tvrdí Írsko a členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania na jeho podporu, Komisia musí v každom jednotlivom prípade odôvodniť svoje rozhodnutie žiadať peňažnú sankciu podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ alebo či tak môže urobiť bez odôvodnenia vo všetkých prípadoch, ktoré patria do pôsobnosti tohto ustanovenia, treba pripomenúť, že Komisia má ako strážkyňa Zmlúv na základe článku 17 ods. 1 druhej vety ZEÚ diskrečnú právomoc na prijatie takého rozhodnutia.

59 Uplatnenie článku 260 ods. 3 ZFEÚ totiž nemožno posudzovať izolovane, ale musí byť spojené so začatím konania o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ. Keďže návrh na uloženie peňažnej sankcie v súlade s uvedeným článkom 260 ods. 3 ZFEÚ predstavuje len doplnkový spôsob konania o nesplnení povinnosti, ktorého účinnosť musí zabezpečiť, a Komisia disponuje, pokiaľ ide o vhodnosť začatia takéhoto konania, diskrečnou právomocou, pri ktorej Súdny dvor nemôže vykonávať súdne preskúmanie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. februára 1989, Star Fruit/Komisia, 247/87, EU:C:1989:58, bod 11; zo 6. júla 2000, Komisia/Belgicko, C-236/99, EU:C:2000:374, bod 28, a z 26. júna 2001, Komisia/Portugalsko, C-70/99, EU:C:2001:355, bod 17), podmienky uplatnenia tohto ustanovenia nemôžu byť reštriktívnejšie ako podmienky uplatnenia článku 258 ZFEÚ.

60 Okrem toho treba uviesť, že podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ len Súdny dvor má právomoc uložiť členskému štátu peňažnú sankciu. Keď Súdny dvor prijme takéto rozhodnutie na konci kontradiktórneho prejednania, musí ho odôvodniť. Preto neexistencia odôvodnenia zo strany Komisie, pokiaľ ide o jej voľbu navrhnúť na Súdnom dvore uplatnenie článku 260 ods. 3 ZFEÚ nemá vplyv na procesné záruky predmetného členského štátu.

61 Je potrebné dodať, že okolnosť, že Komisia nemusí v každom jednotlivom prípade odôvodniť svoje rozhodnutie domáhať sa peňažnej sankcie podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, nezbavuje túto inštitúciu povinnosti odôvodniť povahu a výšku požadovanej peňažnej sankcie, pričom v tejto súvislosti zohľadňuje usmernenia, ktoré prijala, ako sú tie, ktoré sú obsiahnuté v oznámeniach Komisie, ktoré, hoci nie sú pre Súdny dvor záväzné, prispievajú k zabezpečeniu transparentnosti, predvídateľnosti a právnej istoty konania vedeného Komisiou (pozri analogicky s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ rozsudok z 30. mája 2013, Komisia/Švédsko, C-270/11, EU:C:2013:339, bod 41 a citovanú judikatúru).

62 Táto požiadavka odôvodnenia povahy a výšky požadovanej peňažnej sankcie je o to dôležitejšia, že na rozdiel od toho, čo je stanovené v odseku 2 článku 260 ZFEÚ, odsek 3 tohto článku stanovuje, že v rámci konania začatého na základe tohto ustanovenia má Súdny dvor len obmedzenú mieru voľnej úvahy, keďže v prípade konštatovania nesplnenia povinnosti zo strany Súdneho dvora je Súdny dvor viazaný návrhmi Komisie, pokiaľ ide o povahu peňažnej sankcie, ktorú môže uložiť a ktorá môže byť uložená.

63 Autori článku 260 ods. 3 ZFEÚ totiž nielen stanovili, že prináleží Komisii, aby uviedla „výšku paušálnej pokuty alebo penále, ktoré má dotknutý členský štát zaplatiť“, ale takisto spresnili, že Súdny dvor môže uložiť peňažnú sankciu „najviac vo výške navrhnutej“ Komisiou. Vytvorili tak priamu súvislosť medzi sankciou požadovanou Komisiou a sankciou, ktorú môže Súdny dvor uložiť na základe tohto ustanovenia.

64 Tvrdenie, podľa ktorého uloženie paušálnej pokuty nemôže v súlade s judikatúrou Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok z 9. decembra 2008, Komisia/Francúzsko, C-121/07, EU:C:2008:695, bod 63), mať automatickú povahu, nie je navyše takej povahy, že by mohlo mať vplyv na právomoc Komisie začať v zásade konanie podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ vo všetkých prípadoch, v ktorých sa domnieva,

že nesplnenie povinnosti patrí do pôsobnosti tohto ustanovenia. Táto judikatúra sa totiž týka posúdenia dôvodnosti žaloby Komisie, ktorou sa navrhuje, aby Súdny dvor „uložil“ povinnosť zaplatiť peňažnú sankciu, a nie možnosti podať takúto žalobu.

65 Pokiaľ ide o tvrdenie Írska, podľa ktorého konanie Komisie malo za cieľ vytvoriť príklad najmä z neho samotného a Rumunska, s cieľom podnietiť ostatné členské štáty, aby dodržiavali lehoty na prebratie stanovené v smerniciach, treba uviesť, že na jednej strane, ako uviedla Komisia bez toho, aby jej v tomto bode protirečilo Írsko, ku dňu podania tejto žaloby boli Írsko spolu s Rumunskom jedinými členskými štátmi, ktorý neprebrali smernicu 2015/849 v celom rozsahu. Na druhej strane a v každom prípade úvahy, ktoré viedli Komisiu k začatiu tohto konania proti Írsku a k tomu, ku ktorému dátumu k tomu došlo, nemôžu narušiť uplatniteľnosť článku 260 ods. 3 ZFEÚ alebo prípustnosť žaloby podanej na základe tohto ustanovenia.

66 Treba preto konštatovať, že článok 260 ods. 3 ZFEÚ sa má uplatniť v situácii, o akú ide v prejednávanej veci.

O uložení paušálnej pokuty v prejednávanej veci

– Argumentácia účastníkov konania

67 Pokiaľ ide o výšku peňažnej sankcie, ktorá sa má uložiť, Komisia sa v súlade so stanoviskom vyjadreným v bode 23 oznámenia z roku 2011 domnieva, že keďže nesplnenie povinnosti oznámiť opatrenia na prebratie smernice nie je menej závažné ako nesplnenie povinnosti, ktoré môže byť predmetom sankcií uvedených v článku 260 ods. 2 ZFEÚ, spôsoby výpočtu sankcií uvedených v článku 260 ods. 3 ZFEÚ musia byť rovnaké ako tie, ktoré sa uplatňujú v rámci postupu definovaného v odseku 2 tohto článku.

68 V prejednávanej veci Komisia požaduje uloženie paušálnej pokuty, ktorej výška sa vypočíta podľa usmernení obsiahnutých v jej oznámení z 13. decembra 2005 s názvom „Uplatňovanie článku [260 ZFEÚ]“ [SEC (2005) 1658], aktualizovaného oznámením z 13. decembra 2017 nazvaným „Aktualizácia údajov používaných pri výpočte paušálnych pokút a penále, ktoré Komisia bude navrhovať Súdnemu dvoru v konaniach o nesplnení povinnosti“ [C(2017) 8720], a ktorého minimálna paušálna suma pre Írsko je 1 685 000 eur. Táto minimálna paušálna suma sa však v prejednávanej veci neuplatní, pretože je nižšia ako suma vyplývajúca z výpočtu paušálnej pokuty v súlade s týmito oznámeniami. Na určenie dennej sumy, ktorá slúži ako základ pre tento výpočet, treba vynásobiť jednotný základný paušál, a to 230 eur, koeficientom závažnosti a faktorom „n“, ktorý je pre Írsko 2,92. Koeficient závažnosti klesol v rozsahu, v akom Írsko oznámilo dodatočné opatrenia na prebratie. Za obdobie od 27. júna 2017 do 28. novembra 2018 bol teda koeficient závažnosti 7 na stupnici od 1 do 20, pre obdobie od 29. novembra 2018 do 26. marca 2019 bol tento koeficient 2 a za obdobie od 27. marca do 2. decembra 2019 uvedený koeficient bol 1. Spočítanie troch súm zodpovedajúcich týmto obdobiam, konkrétne 2 439 922,80 eura, 158 497,60 eura a 168 571,60 eura, vedie Komisiu k tomu, aby požadovala uloženie celkovej paušálnej pokuty vo výške 2 766 992 eura.

69 Komisia okrem toho spochybňuje, že uloženie paušálnej pokuty predstavuje výnimku a platí len za výnimočných okolností. Oneskorené prebratie smerníc by totiž zasiahlo nielen do ochrany všeobecných záujmov sledovaných právnou úpravou Únie, ktorá nemôže strpieť žiadne omeškanie, ale aj, a predovšetkým, do ochrany európskych občanov, ktorí z tejto právnej úpravy vyvodzujú subjektívne práva. Navyše dôveryhodnosť práva Únie ako celku by bola ohrozená, ak by trvalo dlhé roky, kým by legislatívne akty prejavili v plnom rozsahu svoje právne účinky v členských štátoch. V dôsledku toho oneskorenie pri prebratí smerníc predstavuje osobitné okolnosti, ktoré sú dostatočne závažné na to, aby odôvodnili uloženie paušálnej pokuty.

70 Pokiaľ ide o výšku paušálnej pokuty, ktorej zaplatenie požaduje Komisia, Írsko sa domnieva, že rovnako ako bolo rozhodnuté v súvislosti s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ, Súdny dvor nie je viazaný usmerneniami Komisie a konkrétne minimálnou paušálnou pokutou stanovenou pre Írsko na 1 685 000 eur. Okrem toho, ak sa predmetné nesplnenie povinnosti skončilo pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora vo veci týkajúcej sa tohto nesplnenia povinnosti, Súdny dvor by mohol dospieť k záveru, že zaplatenie paušálnej pokuty nie je potrebné. V prejednávanej veci by tak nemala byť uložená žiadna platba paušálnej pokuty. Navyše neexistuje nijaký dôvod uplatniť metódu výpočtu peňažných sankcií uložených podľa článku 260 ods. 2 ZFEÚ na tie, ktoré boli uložené podľa odseku 3 tohto článku, keďže závažnosť porušení, ktoré sa majú sankcionovať, nie je rovnaká.

71 Írsko okrem toho tvrdí, že deň nasledujúci po uplynutí lehoty na prebratie stanovenej smernicou 2015/849, teda 27. jún 2017, nemôže byť vhodným východiskovým bodom na posúdenie dĺžky trvania predmetného nesplnenia povinnosti, keďže k tomuto dátumu nemohlo vedieť, že toto nesplnenie povinnosti patrí do pôsobnosti článku 260 ods. 3 ZFEÚ a že Komisia prijme politiku systematického uplatňovania tohto ustanovenia. Okrem toho by bol výpočet paušálnej pokuty na základe dennej sumy prekračujúcej minimálnu paušálnu pokutu navrhnutú Komisiou v rozpore so zásadou právnej istoty. Pokiaľ ide o ukončenie uvedeného nesplnenia povinnosti, Írsko pripomína, že podľa neho k tomuto došlo 29. novembra 2018, a nie, ako tvrdí Komisia, 3. decembra 2019. K tomuto prvému dátumu boli totiž všetky ustanovenia smernice 2015/849, ktoré si vyžadujú prebratie, plne prebraté do vnútroštátneho práva. Ak aj napriek skutočnosti, že predmetné nesplnenie povinnosti sa skončilo v deň posúdenia skutkových okolností Súdnym dvorom, Súdny dvor by sa napriek tomu rozhodol uložiť Írsku paušálnu pokutu, táto peňažná sankcia by mala byť minimálna.

72 Pokiaľ ide o koeficient závažnosti, Írsko tvrdí, že vzhľadom na význam pravidiel Únie, ktoré sú predmetom predmetného porušenia, menšie dôsledky neprebratia smernice 2015/849 na všeobecné alebo osobitné záujmy a poľahčujúce okolnosti je koeficient navrhovaný Komisiou v podstate príliš vysoký. V prejednávanej veci by tak mal byť tento koeficient znížený na 1. Medzi poľahčujúcimi okolnosťami Írsko konkrétne uvádza, že zákon z roku 2018 nadobudol účinnosť v priebehu konania, že prebratie primárnou právnou úpravou je spojené so silou vykonávacích opatrení stanovených platnou právnou úpravou, že uprednostnilo prijatie návrhu zákona oboma komorami parlamentu, že Komisiu informovalo o legislatívnom pokroku a že dodržalo orientačný časový harmonogram oznámený tejto inštitúcii pred podaním tejto žaloby.

73 Estónska republika a Francúzska republika sa domnievajú, že v prejednávanej veci musí byť výška paušálnej pokuty navrhnutá Komisiou v každom prípade znížená.

– Posúdenie Súdnym dvorom

74 Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenie, podľa ktorého je neprimerané uložiť paušálnu pokutu, keďže v priebehu konania Írsko ukončilo predmetné nesplnenie povinnosti, treba pripomenúť, že nesplnenie povinnosti členským štátom oznámiť opatrenia na prebratie smernice, či už ide o úplnú alebo čiastočnú neexistenciu informácií, alebo o nedostatočne jasnú a presnú informáciu, môže samo osebe odôvodniť začatie konania stanoveného v článku 258 ZFEÚ, v ktorom sa navrhuje konštatovanie tohto nesplnenia povinnosti [rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 51]. Na druhej strane cieľom, ktorý sa sleduje zavedením mechanizmu uvedeného v článku 260 ods. 3 ZFEÚ, je nielen podnietiť členské štáty, aby v čo najkratšej lehote ukončili nesplnenie povinnosti, ktoré by v prípade absencie takéhoto opatrenia malo tendenciu pretrvávať, ale aj uľahčiť a zrýchliť konanie o uložení peňažných sankcií v súvislosti s nesplnením povinnosti oznámiť vnútroštátne opatrenie, ktorým sa preberá smernica prijatá v súlade s legislatívnym postupom, pričom treba spresniť, že pred zavedením takéhoto mechanizmu mohlo k uloženiu finančnej sankcie členským štátom, ktoré v lehotách nedosiahli súlad

s predchádzajúcim rozsudkom Súdneho dvora a nesplnili si svoju povinnosť prebratia, dôjsť až niekoľko rokov po vydaní tohto posledného uvedeného rozsudku [rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 52].

75 Treba však konštatovať, že autori článku 260 ods. 3 ZFEÚ na účely dosiahnutia cieľa sledovaného týmto ustanovením stanovili dva druhy peňažných sankcií, a to paušálnu pokutu a penále.

76 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že uplatnenie jedného alebo druhého z týchto dvoch opatrení závisí od spôsobilosti každého z nich dosiahnuť sledovaný cieľ v závislosti od okolností konkrétneho prípadu. Ak sa zdá, že uloženie penále je osobitne vhodné na podnietenie členského štátu, aby v čo najkratšom čase ukončil nesplnenie povinnosti, ktoré by mohlo bez prijatia takéhoto opatrenia pretrvávať, uloženie paušálnej pokuty spočíva skôr na posúdení dôsledkov, ktoré má nevykonanie povinností dotknutým členským štátom na súkromné a verejné záujmy, najmä ak nesplnenie povinnosti pretrvávalo počas dlhého obdobia (pozri analogicky s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ rozsudok z 12. júla 2005, Komisia/Francúzsko, C-304/02, EU:C:2005:444, bod 81).

77 Za týchto podmienok žaloba, ktorá ako je to v prejednávanej veci, navrhuje uloženie paušálnej pokuty, nemôže byť zamietnutá ako neprimeraná len z dôvodu, že jej predmetom je nesplnenie povinnosti, ktoré, hoci pretrvávalo v čase, keď už však Súdny dvor skúmal skutkové okolnosti, skončilo.

78 Pokiaľ ide v druhom rade o vhodnosť uloženia peňažnej sankcie v predmetnom prípade, treba pripomenúť, že je úlohou Súdneho dvora, aby v každej veci a v závislosti od okolností veci, v ktorej koná, ako aj od stupňa presvedčovania a odrádzania, ktorý považuje za potrebný, uložil primerané peňažné sankcie, aby sa najmä zabránilo opakovaniu podobných porušení práva Únie [rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 78].

79 V prejednávanej veci treba konštatovať, že bez ohľadu na skutočnosť, že Írsko spolupracovalo s útvarmi Komisie počas celého konania pred podaním žaloby a že tieto útvary informovalo o pokroku pri preberaní smernice 2015/849, všetky právne a skutkové okolnosti súvisiace s konštatovaným nesplnením povinnosti, t. j. skutočnosť, že ku dňu podania tejto žaloby bolo oznámené len jediné opatrenie na prebratie, ktorým sa preberali len ustanovenia článku 30 ods. 1 prvého pododseku tejto smernice, a okolnosť, že posledné opatrenia na prebratie uvedenej smernice nadobudli účinnosť týždeň predtým, ako sa konalo pojednávanie, predstavujú indikátor toho, že účinná prevencia budúceho opakovania analogických porušení práva Únie si vyžaduje prijatie odrádzajúceho opatrenia, akým je uloženie paušálnej pokuty (pozri v tomto zmysle analogicky s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ rozsudky z 11. decembra 2012, Komisia/Španielsko, C-610/10, EU:C:2012:781, bod 142, a zo 4. decembra 2014, Komisia/Švédsko, C-243/13, neuverejnený, EU:C:2014:2413, bod 63).

80 Tento záver nie je spochybnený argumentáciou uvedenou v bode 65 tohto rozsudku. Ako totiž bolo pripomenuté v tomto bode, Komisii prináleží najmä posúdiť možnosť podať žalobu proti členskému štátu a zvoliť si okamih, kedy začne proti tomuto členskému štátu konanie o nesplnení povinnosti.

81 Pokiaľ ide po tretie o výpočet paušálnej pokuty, ktorú je vhodné uložiť v prejednávanej veci, treba pripomenúť, že pri výkone svojej voľnej úvahy v tejto oblasti, ako je vymedzená v návrhoch Komisie, Súdnemu dvoru prináleží, aby stanovil výšku paušálnej pokuty, ktorú môže členský štát uložiť podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ tak, aby bola jednak prispôsobená okolnostiam a jednak primeraná spáchanému porušeniu. Medzi relevantné faktory patria v tomto smere také skutočnosti ako závažnosť konštatovaného porušenia, jeho trvanie, ako aj platobná schopnosť dotknutého členského štátu [pozri analogicky s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ rozsudok z 12. novembra 2019, Komisia/Írsko (Veterná farma Derrybrien), C-261/18, EU:C:2019:955, bod 114 a citovanú judikatúru].

82 Pokiaľ ide o závažnosť porušenia, treba konštatovať, že povinnosť prijať vnútroštátne opatrenia na zabezpečenie úplného prebratia smernice a povinnosť oznámiť tieto opatrenia Komisii predstavujú podstatné povinnosti členských štátov s cieľom zabezpečiť úplnú účinnosť práva Únie a že nesplnenie týchto povinností treba preto považovať za značne závažné [rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 85]. Okrem toho je smernica 2015/849 dôležitým nástrojom na zabezpečenie účinnej ochrany finančného systému Únie proti hrozbám vyplývajúcim z prania špinavých peňazí a financovania terorizmu. Neexistencia alebo nedostatočnosť takejto ochrany finančného systému Únie sa musia považovať za mimoriadne závažné vzhľadom na ich dôsledky pre verejné a súkromné záujmy v rámci Únie.

83 Hoci je pravda, že Írsko v priebehu konania ukončilo vytýkané nesplnenie povinnosti, nič to nemení na skutočnosti, že toto nesplnenie povinnosti existovalo ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 8. marca 2018, teda 8. mája 2018, takže účinnosť práva Únie nebola včas zabezpečená.

84 Závažnosť tohto nesplnenia povinnosti je okrem toho posilnená okolnosťou, že k tomuto dátumu Írsko prijalo opatrenia na prebratie smernice 2015/849 len vo vzťahu k jednému ustanoveniu tejto smernice.

85 Argumentácia, ktorú Írsko uviedlo na vysvetlenie omeškania pri prebratí smernice 2015/849, a to najmä to, že na prijatie zákona z roku 2018 bolo potrebné použiť dlhší postup prebratia s cieľom zabezpečiť účinnosť ustanovení tejto smernice, nemôže mať vplyv na závažnosť predmetného porušenia, keďže podľa ustálenej judikatúry prax alebo situácia vnútroštátneho poriadku členského štátu nemôžu odôvodniť nedodržanie povinností a lehôt vyplývajúcich zo smerníc Únie, a teda ani ich oneskorené prebratie. Rovnako je irelevantné, že nesplnenie povinnosti členským štátom vyplýva z technických ťažkostí, ktorým čelil (pozri najmä rozsudok zo 7. mája 2002, Komisia/Holandsko, C-364/00, EU:C:2002:282, bod 10 a citovanú judikatúru). Okrem toho, ak sa lehota na vykonanie smernice ukáže ako príliš krátka, jediný spôsob zlučiteľný s právom Únie spočíva pre dotknutý členský štát v tom, aby prijal vhodné iniciatívy s cieľom dosiahnuť, aby príslušná inštitúcia prijala prípadné predĺženie tejto lehoty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. októbra 1998, Komisia/Španielsko, C-71/97, EU:C:1998:455, bod 16).

86 Pokiaľ ide po druhé o dĺžku trvania porušenia, treba pripomenúť, že toto porušenie treba v zásade posudzovať s ohľadom na dátum, ku ktorému Súdny dvor posudzuje skutkové okolnosti, a nie na deň, keď sa Komisia obrátila na Súdny dvor [rozsudok z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete), C-543/17, EU:C:2019:573, bod 87]. Toto posúdenie skutkového stavu treba považovať za posúdenie ku dňu ukončenia konania.

87 Hoci v prejednávanej veci nie je medzi účastníkmi konania sporné, že k skončeniu predmetného nesplnenia povinnosti došlo pred ukončením konania, nič to nemení na skutočnosti, že účastníci konania sa rozchádzajú, pokiaľ ide o presný dátum tohto ukončenia, keďže Komisia sa domnievala, že toto nesplnenie povinnosti sa skončilo 3. decembra 2019, zatiaľ čo Írsko tvrdí, že to tak bolo 29. novembra 2018.

88 V tejto súvislosti a vzhľadom na to, čo bolo uvedené v bode 82 tohto rozsudku, treba konštatovať, že niektoré opatrenia na prebratie smernice 2015/849 zjavne chýbali po 29. novembri 2018. Na jednej strane totiž z dokumentov predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že vnútroštátne ustanovenia, ktoré podľa Írska preberali článok 61 ods. 3 a článok 62 ods. 2 tejto smernice, nielenže boli oznámené až duplikou zo 4. marca 2019, ale navyše neobsahujú nijaký odkaz na uvedenú smernicu. Na druhej strane, ako uviedol generálny advokát v bode 72 svojich návrhov, vnútroštátne opatrenia zabezpečujúce prebratie ustanovení článku 47 ods. 2 smernice 2015/849 nadobudli účinnosť až 3. decembra 2019. To isté konštatovanie sa uplatňuje na ustanovenia článku 48 ods. 5 až 8 tejto smernice, v súvislosti s ktorými Írsko uznalo, že pred opatreniami, ktoré nadobudli účinnosť 3. decembra 2019, neprijalo opatrenie na prebratie z dôvodu, že tieto ustanovenia boli podľa jeho názoru sekundárne alebo vedľajšie. Takéto posúdenie vykonané členským štátom však zjavne nemôže

stačiť na to, aby bol tento štát zbavený svojej povinnosti prijať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou alebo jeho povinnosti oznámiť Komisii opatrenia na prebratie tejto smernice.

89 Preto treba považovať dátum 3. december 2019 za dátum ukončenia nesplnenia povinnosti uvedenej v článku 260 ods. 3 ZFEÚ.

90 Pokiaľ ide o začiatok obdobia, ktoré treba zohľadniť pri stanovení výšky paušálnej pokuty, ktorá sa má uložiť podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, treba spresniť, že na rozdiel od toho, ako Súdny dvor rozhodol v bode 88 svojho rozsudku z 8. júla 2019, Komisia/Belgicko (Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Širokopásmové siete) (C-543/17, EU:C:2019:573) týkajúcom sa stanovenia denného penále, ktoré sa má uložiť, dátum, ktorý sa má zohľadniť s cieľom posúdenia dĺžky trvania predmetného nesplnenia povinnosti na účely uloženia paušálnej pokuty podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, nie je dátum uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, ale dátum prebratia stanovený predmetnou smernicou.

91 Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 73 svojich návrhov, cieľom tohto ustanovenia je podnietiť členské štáty k prebratiu smerníc v lehotách stanovených normotvorcom Únie a zabezpečiť úplnú účinnosť právnych predpisov Únie. Hoci teda skutočnosť, na základe ktorej sa uplatní postup stanovený v článku 260 ods. 2 ZFEÚ, spočíva v skutočnosti, že členský štát si nesplnil povinnosti vyplývajúce z rozsudku, ktorým sa konštatuje nesplnenie povinnosti, dôvodom, ktorý je základom postupu stanoveného v článku 260 ods. 3 ZFEÚ, je skutočnosť, že členský štát si nesplnil svoju povinnosť prijať a oznámiť opatrenia na prebratie smernice najneskôr k dátumu stanovenému touto smernicou.

92 Akékoľvek iné riešenie by okrem toho znamenalo spochybnenie potrebného účinku ustanovení smerníc, ktoré stanovujú dátum, ku ktorému musia opatrenia na ich prebratie nadobudnúť účinnosť. Rovnako podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora vydanie výzvy podľa článku 258 prvého odseku ZFEÚ predpokladá v prvom rade, že Komisia môže platne uplatňovať nesplnenie povinnosti prináležiacej dotknutému členskému štátu [rozsudok z 5. decembra 2019, Komisia/Španielsko (Programy odpadového hospodárstva), C-642/18, EU:C:2019:1051, bod 17 a citovaná judikatúra], pričom členské štáty, ktoré nepristúpili k prebratiu smernice k ňou stanovenému dátumu majú v tomto prípade jednoznačne dodatočnú lehotu na prebratie, ktorej dĺžka sa navyše mení v závislosti od rýchlosti s akou Komisia začne konanie pred podaním žaloby, bez toho, aby sa však mohla zohľadniť dĺžka tejto lehoty pri posudzovaní dĺžky trvania predmetného nesplnenia povinnosti. Je však nesporné, že dátumom, od ktorého treba zabezpečiť plnú účinnosť smernice, je dátum prebratia stanovený v samotnej smernici, a nie dátum uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku.

93 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Írsko, tento prístup nemôže porušiť zásadu právnej istoty, keďže v situácii, o akú ide v prejednávanej veci, dotknutý členský štát nemôže platne tvrdiť, že od dátumu prebratia stanoveného v predmetnej smernici nevedel o nesplnení povinností, ktoré mu vyplývajú z tejto smernice. Okrem toho ochrana práv dotknutého členského štátu na obranu zaručená konaním pred podaním žaloby nemôže mať za následok ochranu tohto členského štátu pred akýmkoľvek finančným dôsledkom vyplývajúcim z tohto nesplnenia povinnosti za obdobie pred uplynutím lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku.

94 V tejto súvislosti treba dodať, že ako uviedol generálny advokát v bode 74 svojich návrhov a v rozpore s tým, čo uviedlo Írsko na pojednávaní, k uverejneniu oznámenia Komisie spomenutého v bode 51 tohto rozsudku 19. januára 2017 došlo pred uplynutím lehoty na prebratie stanovenej v smernici 2015/849. Írsko teda nemôže platne tvrdiť, že nevedelo, že nesplnenie povinnosti, o ktorú ide v prejednávanej veci, môže viesť k žalobe podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ.

95 Na zabezpečenie plnej účinnosti práva Únie treba preto pri posudzovaní dĺžky trvania porušenia s cieľom určiť výšku paušálnej pokuty, ktorá sa má uložiť podľa článku 260 ods. 3 ZFEÚ, zohľadniť dátum prebratia stanovený samotnou smernicou.

96 V prejednávanej veci je nesporné, že ku dňu prebratia stanovenému v článku 67 smernice 2015/849, teda k 26. júnu 2017, Írsko neprijalo zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na zabezpečenie prebratia tejto smernice, a teda neoznámilo Komisii opatrenia na jej prebratie. Z toho vyplýva, že predmetné nesplnenie povinnosti, ktoré sa skončilo až 3. decembra 2019, a teda jeden týždeň pred pojednávaním, trvalo takmer dva a pol roka.

97 Po tretie, pokiaľ ide o platobnú schopnosť predmetného členského štátu, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že treba zobrať do úvahy najnovší vývoj hrubého domáceho produktu (HDP) tohto členského štátu v čase posudzovania skutkového stavu Súdnym dvorom [pozri analogicky s článkom 260 ods. 2 ZFEÚ rozsudok z 12. novembra 2019, Komisia/Írsko (Veterná farma Derrybrien), C-261/18, EU:C:2019:955, bod 124 a citovanú judikatúru].

98 Vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci a vzhľadom na voľnú úvahu priznanú Súdnemu dvoru v článku 260 ods. 3 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že Súdny dvor nemôže, pokiaľ ide o paušálnu pokutu, ktorej zaplatenie ukladá, prekročiť sumu uvedenú Komisiou, treba konštatovať, že účinná prevencia opakovania porušení podobných porušovaniu článku 67 smernice 2015/849 v budúcnosti, ovplyvňujúceho plnú účinnosť práva Únie je takej povahy, že si vyžaduje uloženie paušálnej pokuty, ktorej výška musí byť stanovená na 2 000 000 eur.

99 V dôsledku toho je potrebné uložiť Írsku povinnosť zaplatiť Komisii paušálnu pokutu vo výške 2 000 000 eur.

O trovách

100 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Írsko na náhradu trov konania a Írsko nemalo úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

101 V súlade s článkom 140 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, podľa ktorého členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania, Estónska republika a Francúzska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Írsko si tým, že k dátumu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 8. marca 2018 neprijalo zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/849 z 20. mája 2015 o predchádzaní využívaniu finančného systému na účely prania špinavých peňazí alebo financovania terorizmu, ktorou sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 648/2012 a zrušuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/60/ES a smernica Komisie 2006/70/ES, a ani tieto ustanovenia neoznámilo Komisii, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 67 tejto smernice.**

2. **Írsko je povinné zaplatiť Európskej komisii paušálnu pokutu vo výške 2 000 000 eur.**

3. **Írsko je povinné nahradiť trovy konania.**

4. **Estónska republika a Francúzska republika znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy